Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести разширен състав)

21 април 2021 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Словна марка на Европейския съюз „MONOPOLY“ — Абсолютно основание за отказ — Недобросъвестност — Член 52, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009 (понастоящем член 59, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕС) 2017/1001)“

По дело T-663/19

Hasbro, Inc., установено в Потъкет, Роуд Айлънд (Съединени американски щати), представлявано от J. Moss, barrister,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), представлявана от P. Sipos и V. Ruzek,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Kreativni Događaji d.o.o., установено в Загреб (Хърватия), представлявано от R. Kunze, адвокат,

с предмет жалба срещу решението на втори апелативен състав на EUIPO от 22 юли 2019 г. (преписка R 1849/2017-2), постановено в производство за обявяване на недействителност със страни Kreativni Događaji и Hasbro,

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав),

състоящ се от: A. Marcoulli, председател, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (докладчик), C. Iliopoulos и R. Norkus, съдии,

секретар: A. Juhász-Tóth, администратор,

предвид исковата молба, подадена в секретариата на Общия съд на 30 септември 2019 г.,

* Език на производството: английски.

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 8 януари 2020 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 7 януари 2020 г.,

след съдебното заседание от 9 октомври 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 На 30 април 2010 г. жалбоподателят Hasbro, Inc. подава в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) заявка за регистрация на марка на Европейския съюз на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен (заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „MONOPOLY“.

3 След въведените в хода на производството пред EUIPO ограничения стоките и услугите, за които се иска регистрацията, спадат към класове 9, 16, 28 и 41 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и допълнена, и съответстват на следните описания за всеки от посочените класове:

– клас 9: „Научни, корабни, геодезични, фотографски, кинематографски, оптични уреди и инструменти, апарати и инструменти за претегляне, измервателни уреди и инструменти, сигнални устройства и инструменти, уреди и инструменти за проверка (надзор, контрол), животоспасяващи уреди и инструменти и апарати и инструменти за обучение и инструктиране; апарати и инструменти за провеждане, разпределение, трансформиране, акумулиране, преобразуване или управление на електрическия ток; апарати за записване, предаване, възпроизвеждане на звука или образите; субстрати за изработване на магнитни носители на данни, грамофонни плочи; банкомати и механизми за задействащи се с монети апарати; касови апарати, сметачни машини, оборудване за обработка на информация и компютри; пожарогасители; електронни апарати за развлечение; електронни игри; компютърни игри; компютърен хардуер; софтуер; контролни устройства, използвани с всички посочени по-горе стоки; карти, дискове, ленти, кабели и схеми, които съдържат или са създадени за предаване на данни или софтуер; аркадни игри; софтуер за интерактивни развлечения, а именно софтуер за компютърни игри, програми за компютърни игри, касети с компютърни игри, дискове за компютърни игри; виртуални видеоигри, включващи софтуер и компютърен хардуер; програми за интерактивни мултимедийни игри; софтуер с възможност за изтегляне от интернет, предназначен за използване с компютри и компютърни игри, преносими устройства за игри, устройства за игрални конзоли, игрални комуникационни устройства и мобилни телефони; електронни игри, включително видеоигри; софтуер за

видеоигри, програми за видео игри, касети за видеоигри, дискове за видео игри, които да се използват всички с компютри, преносими устройства за игри, устройства за игрални конзоли, комуникационни устройства и мобилни телефони; терминали за видеолотария; устройства за компютърни и видео игри, а именно устройства за видеоигри, които следва да се използват с телевизори, игрални апарати, предназначени да бъдат използвани с телевизионен приемник; аудио- и/или видеозаписи; лазерни дискове, видео дискове, грамофонни плочи, компактдискове, съдържащи игри, филми, развлечения и музика; игрови конзоли; съобщителни устройства и мобилни телефони; предварително записани филми; телевизионни програми и съдържание, предварително записани радио- и развлекателни програми; съставни части и принадлежности за всички посочени по-горе стоки“,

– клас 16: „Хартия, картон и стоки от тези материали, които не са включени в други класове; печатни материали; книговезки материали; фотографии; хартиени канцеларски материали; лепила за канцеларски цели и домашна употреба; материали за художници; четки за рисуване; пишещи машини и канцеларски артикули (с изключение на мебели); учебни материали (с изключение на апарати); пластмасови материали за опаковане (които не са включени в други класове); печатарски букви; клишета; части и принадлежности за всички посочени по-горе стоки“;

– клас 28: „Игри, играчки; гимнастически и спортни артикули, които не са включени в други класове; украшения за коледни елхи, автомати за развлекателни игри; апарати, управлявани с монета (игри); карти за игра; части и принадлежности за всички посочени по-горе стоки“,

– клас 41: „Образование; обучение; развлечения; развлечение чрез филми, телевизионни и радио- програми; спортна и културна дейност“.

4 Заявката за марка е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 2010/146 от 9 август 2010 г.

5 Спорната марка е регистрирана на 25 март 2011 г. под номер 9071961.

6 От друга страна, жалбоподателят притежава и три словни марки на Европейския съюз „MONOPOLY“, първата от които е регистрирана на 23 ноември 1998 г. под номер 238 352 (наричана по-нататък „по-ранната марка № 238 352“), втората — на 21 януари 2009 г. под номер 6 895 511 (наричана по-нататък „по-ранната марка № 6 895 511“), а третата — на 2 август 2010 г. под номер 8 950 776 (наричана по-нататък „по-ранната марка № 8 950 776“).

7 По-ранната марка № 238 352 е регистрирана за стоки, които са от класове 9, 25 и 28 и отговарят за всеки от класовете на следното описание:

– клас 9: „Електронни развлекателни апарати; електронни игри; компютърни игри; компютърен хардуер; софтуер, контрол за употребата на посочените по-горе стоки; карти, дискове, ленти, кабели и схеми, които съдържат или са създадени за предаване на данни или софтуер; видеоигри; части и принадлежности за всички посочени по-горе стоки“,

– клас 25: „Облекло, обувки, украшения за глава, шапки; части и принадлежности за всички посочени по-горе стоки“,

– клас 28: „Игри, играчки; гимнастически и спортни артикули, които не са включени в други класове; украшения за коледни елхи, части и принадлежности за всички посочени по-горе стоки“.

8 По-ранната марка № 6 895 511 обхваща „развлекателните услуги“, включени в клас 41.

9 По-ранната марка № 8 950 776 обхваща стоките от клас 16, които отговарят на следното описание: „Хартия, картон и стоки от тези материали, които не са включени в други класове; печатни материали; книговезки материали; фотографии; хартиени канцеларски материали; лепила за канцеларски цели и домашна употреба; материали за художници; четки за рисуване; пишещи машини и канцеларски артикули (с изключение на мебели); учебни материали (с изключение на апарати); пластмасови материали за опаковане (които не са включени в други класове); печатарски букви; клишета“.

10 На 25 август 2015 г. на основание член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 59, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001) встъпилата страна, Kreativni Događaji d.o.o., подава искане да се обяви недействителността на спорната марка за всички стоки и услуги, обозначени с тази марка. Според встъпилата страна жалбоподателят е бил недобросъвестен при подаване на заявката за регистрация на спорната марка, тъй като заявката представлява повторно подаване на заявка за регистрация на по-ранните марки № 238 352, № 6 895 511 и № 8 950 776 (наричани по-нататък заедно „по-ранните марки“) и цели да се заобиколи задължението за доказване на реалното им използване.

11 На 22 юни 2017 г. отделът по отмяна отхвърля искането за обявяване на недействителност. Той приема по-специално, от една страна, че защитата на същата марка за период от четиринадесет години не е сама по себе си указание за намерение да не се спази задължението за доказване на реалното използване на по-ранните марки, и от друга страна, че твърденията на встъпилата страна не са подкрепени с доказателства, удостоверяващи недобросъвестността на жалбоподателя при подаване на заявката за регистрация на спорната марка.

12 На 22 август 2017 г. на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 (понастоящем членове 66—71 от Регламент 2017/1001) встъпилата страна подава жалба до EUIPO срещу решението на отдела по отмяна.

13 На 3 август 2018 г. страните са уведомени, че ще започне устната фаза на производството, за да се разберат по-добре конкретните обстоятелства, които са в основата на стратегията на жалбоподателя при подаване на заявката за регистрация на спорната марка.

14 На 12 ноември 2018 г. жалбоподателят представя свидетелските показания на лице, което работи в неговото дружество (наричани по-нататък „свидетелските показания“), заедно с доказателства.

15 Заседанието се провежда на 19 ноември 2018 г. в EUIPO.

16 На 21 януари 2019 г. встъпилата страна представя бележки по протокола и съдържанието на устната фаза, с които иска да не се вземат предвид свидетелските показания. На 22 февруари 2019 г. жалбоподателят отговаря на тези бележки.

17 С решение от 22 юли 2019 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) втори апелативен състав на EUIPO отменя частично решението на отдела по отмяна, обявява спорната марка за недействителна за част от стоките и услугите, които тя включва, отхвърля жалбата в останалата ѝ част и осъжда страните да понесат направените от тях разходи, свързани с производствата за обявяване на недействителност и за обжалване. По същество апелативният състав приема, че събраните доказателства удостоверяват, че за стоките и услугите, включени в спорната марка, които са идентични със стоките и услугите, включени в по-ранните марки, жалбоподателят е бил недобросъвестен при подаване на заявката за регистрация на спорната марка.

Искания на страните

18 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да се осъди встъпилата страна да заплати съдебните разноски.

19 EUIPO иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

20 Встъпилата страна иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски, включително разходите, направени от встъпилата страна в производството пред апелативния състав.

От правна страна

По определянето на приложимото материално право

21 Предвид датата на подаване на заявката за регистрация на спорната марка, а именно 30 април 2010 г., която определя приложимото материално право, фактите в случая се уреждат от материалните разпоредби на Регламент № 207/2009 (вж. в този смисъл определение от 5 октомври 2004 г., Alcon/СХВП, C-192/03 P, EU:C:2004:587, т. 39 и 40 и решение от 23 април 2020 г., Gugler France/Gugler и EUIPO, C-736/18 P, непубликувано, EU:C:2020:308, т. 3 и цитираната съдебна практика). Следователно в случая, що се отнася до материалноправните норми, позоваванията на член 59, параграф 1, буква б) от Регламент 2017/1001, направени от апелативния състав в обжалваното решение и от страните в писмените им изявления, следва да се разбират като отнасящи се до член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, който е с идентично съдържание.

По предмета на спора

22 Макар жалбоподателят да иска от Общия съд да отмени обжалваното решение в неговата цялост, следва да се отбележи, че в отговор на въпрос на Общия съд в съдебното заседание той признава, че предметът на спора трябва да се ограничи до отмяната на обжалваното решение в частта му, в която с него спорната марка се обявява за недействителна, доколкото се отнася до стоките и услугите от класове 9, 16, 28 и 41, посочени в точка 1 от диспозитива на обжалваното решение, които са идентични на стоките и услугите, включени в по-ранните марки.

По допустимостта на жалбата

23 В точки 17—19 от писмения си отговор и в съдебното заседание встъпилата страна изтъква по същество, че в съответствие с членове 172 и 177 от Процедурния правилник на Общия съд жалбата е явно недопустима, тъй като в исковата молба EUIPO не е посочена като страна, срещу която е насочена жалбата, и тъй като отстраняването на пропуска в исковата молба с писмо, подадено в секретариата на Общия съд на 17 октомври 2019 г., не може своевременно да поправи тази нередовност.

24 В това отношение, както впрочем посочва встъпилата страна в точка 20 от писмения си отговор, следва да се припомни, че съдът на Европейския съюз има право да преценява според обстоятелствата във всеки конкретен случай дали доброто правораздаване оправдава отхвърлянето на жалба по същество, без предварително произнасяне по нейната допустимост (вж. в този смисъл решение от 26 февруари 2002 г., Съвет/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, т. 51 и 52).

25 При обстоятелствата в случая Общият съд приема, че с грижа за доброто правораздаване най-напред следва да разгледа основателността на жалбата, без да се произнася предварително по нейната допустимост, тъй като при всички положения и по изложените по-долу съображения жалбата е неоснователна.

По същество

26 В подкрепа на жалбата си по същество жалбоподателят изтъква две основания: първото — нарушение на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, и второто — нарушение на правото на справедлив съдебен процес.

По първото правно основание — нарушение на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009

27 С първото основание жалбоподателят оспорва преценката на апелативния състав, че той е бил недобросъвестен при подаване на заявката за регистрация на спорната марка.

28 EUIPO и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

29 Най-напред следва да се припомни, че член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 предвижда, че марка на Европейския съюз се обявява за недействителна въз основа на искане, подадено до EUIPO, или въз основа на насрещен иск, предявен в производство за нарушение, когато заявителят е бил недобросъвестен при подаване на заявката за тази марка.

30 В това отношение, в самото начало следва да се посочи, че когато в Регламент № 207/2009 няма определение за съдържащо се в него понятие, смисълът и обхватът на това понятие следва да се определят с оглед на обичайното му значение в общоупотребимия език, като се държи сметка за контекста, в който се използва, и за целите, преследвани от посочения регламент (вж. решение от 12 септември 2019 г., Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, т. 43 и цитираната съдебна практика).

31 Това важи и за понятието „недобросъвестен“ в член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, тъй като в законодателството на Съюза липсва каквото и да е определение на това понятие.

32 Докато съобразно обичайното му значение в общоупотребимия език понятието „недобросъвестност“ предполага наличието на непочтена нагласа или намерение, това понятие трябва да се разбира и в контекста на правото в областта на марките, който е контекстът на търговския оборот. В това отношение приетите един след друг Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), Регламент № 207/2009 и Регламент 2017/1001 имат една и съща цел, а именно установяването и функционирането на вътрешния пазар. Правилата относно марката на Европейския съюз имат по-специално за цел да допринасят за системата на ненарушена конкуренция в Съюза, в която, за да привличат клиенти с качеството на своите стоки или услуги, предприятията трябва да могат да регистрират като марки знаци, които позволяват на потребителите да различат, без риск да се объркат, стоките или услугите на посочените предприятия от тези с различен произход (вж. решение от 12 септември 2019 г., Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, т. 45 и цитираната съдебна практика).

33 Следователно абсолютното основание за недействителност по член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 се прилага, когато от релевантни и непротиворечиви улики следва, че притежателят на марка на Европейския съюз е подал заявката за регистрация на тази марка не с цел почтено да участва в пазарната конкуренция, а с намерението да накърни интересите на трети лица по начин, който е в противоречие с почтената търговска практика, или с намерението да получи — без дори да има предвид конкретно трето лице — изключително право за цели, различни от свързаните с функциите на дадена марка, по-специално съществената функция по указването на произхода (решение от 12 септември 2019 г., Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, т. 46).

34 От друга страна, следва да се добави, че в решението от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), Съдът внася редица уточнения за начина, по който следва да се тълкува понятието „недобросъвестен“, посочено в член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

35 Според Съда, за да прецени наличието на недобросъвестност на подалия заявка за регистрация на марка по смисъла на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, следва да се вземат предвид всички относими фактори, които са свързани със случая и съществуват към момента на подаване на заявката за регистрация на знак като марка на Европейския съюз, и по-конкретно, първо, обстоятелството, че заявителят знае или трябва да знае, че трето лице използва поне в една държава членка идентичен или подобен знак за идентична или подобна стока, който води до объркване със знака, чиято регистрация е заявена, второ, намерението на заявителя да попречи на третото лице да използва такъв знак, както и трето, степента на правна защита, от която се ползват знакът на третото лице и знакът, чиято регистрация е заявена (вж. в този смисъл решение от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 53).

36 При това положение от формулировката, възприета от Съда в решението от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, т. 53), следва, че изброените в него фактори са само примери сред редица елементи, които могат да бъдат взети предвид, за да се установи евентуална недобросъвестност на заявилия регистрацията при подаване на заявката за марка (вж. решение от 26 февруари 2015 г., Pangyrus/СХВП — RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, непубликувано, EU:T:2015:115, т. 67 и цитираната съдебна практика). Всъщност в това решение Съдът само е отговорил на въпросите на националната юрисдикция, които по същество се отнасят до това дали такива фактори са релевантни (вж. в този смисъл решение от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 22 и 38). Така, отсъствието на някой от тези фактори не е непременно пречка — в зависимост от конкретните обстоятелства по случая — да се установи недобросъвестността на заявителя (вж. в този смисъл решение от 7 юли 2016 г., Copernicus-Trademarks/EUIPO — Maquet (LUCEO), T-82/14, EU:T:2016:396, т. 147).

37 В това отношение е важно да се подчертае, както посочва генералният адвокат Sharpston в точка 60 от заключението си по дело Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148), че понятието „недобросъвестност“ по смисъла на член 52, параграф 1 буква б) от Регламент № 207/2009 не може да се сведе до ограничена категория от конкретни обстоятелства. Всъщност общият интерес, който е целта на тази разпоредба и се състои в предотвратяване на регистрации на марка, които целят злоупотреба или противоречат на почтената практика в областта на производството или търговията, би бил препятстван, ако недобросъвестността може да се докаже само с изчерпателно изброените обстоятелства в решението от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 3 юни 2010 г., Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, т. 37).

38 Така, според постоянната съдебна практика в рамките на цялостния анализ, извършван на основание член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, могат да се вземат предвид също произходът на спорния знак и използването му от момента, в който е бил създаден, търговската логика, в която се вписва подаването на заявката за регистрация на този знак като марка на Европейския съюз, както и хронологията на събитията около подаването на тази заявка (вж. решение от 26 февруари 2015 г., COLOURBLIND, T-257/11, непубликувано, EU:T:2015:115, т. 68 и цитираната съдебна практика).

39 Следва също да се вземе предвид намерението на заявителя към момента на подаване на заявката за регистрация (решение от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 41).

40 В това отношение е уточнено, че намерението на заявителя към относимия момент е субективен елемент, който трябва да се преценява съобразно обективните обстоятелства в конкретния случай (решение от 11 юни 2009 г., Chocoladefabriken Lindt Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, т. 42).

41 В този смисъл понятието за недобросъвестност е свързано със субективните подбуди на лицето, подаващо заявка за регистрация на марка, а именно непочтено намерение или други злонамерени подбуди. То предполага поведение, което се отклонява от общоприетите принципи на етично поведение или почтената търговска и бизнес практика (решение от 7 юли 2016 г., LUCEO, T-82/14, EU:T:2016:396, т. 28).

42 Подалият искането за обявяване на недействителност, който възнамерява да се позове на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, трябва да докаже обстоятелствата, от които може да се направи извод, че заявката за регистрация на марка на Европейския съюз е подадена недобросъвестно, като добросъвестността на заявителя се презумира до доказване на противното (вж. в този смисъл решение от 8 март 2017 г., Biernacka-Hoba/EUIPO — Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, непубликувано, EU:T:2017:149, т. 45 и цитираната съдебна практика).

43 Когато EUIPO констатира, че обективните обстоятелства в случая, изтъкнати от подалия искането за обявяване на недействителността, могат да доведат до оборването на презумпцията за добросъвестност, от която се ползва притежателят на разглежданата марка при подаване на заявката ѝ за регистрация, тя е длъжна да даде правдоподобни обяснения относно целите и търговската логика, преследвани от заявката за регистрация на посочената марка.

44 Всъщност притежателят на разглежданата марка може най-добре да изясни на EUIPO намеренията, които са го ръководили при подаване на заявката за регистрация на тази марка, и да ѝ представи доказателства, които могат да убедят Службата, че въпреки наличието на обективни обстоятелства тези намерения са били законосъобразни (вж. в този смисъл решение от 5 май 2017 г., PayPal/EUIPO — Hub Culture (VENMO), T-132/16, непубликувано, EU:T:2017:316, т. 51—59 и в този смисъл и по аналогия решение от 9 ноември 2016 г., Birkenstock Sales/EUIPO (Изображение на мотив от взаимно пресичащи се вълнообразни линии), T-579/14, EU:T:2016:650, т. 136).

45 Различните оплаквания на жалбоподателя, изтъкнати в рамките на първото основание, което по същество се състои от шест части, следва да се разгледат в светлината на изложените по-горе съображения.

– По първата част на първото основание — неправилно прилагане на правилата относно преценката на недобросъвестността

46 В рамките на първата част на първото основание жалбоподателят упреква апелативния състав, първо, че не е направил цялостна преценка на всички релевантни в случая обстоятелства. Той се съсредоточил неоснователно върху определен аспект, а именно административното предимство, състоящо се в това да не се изисква доказване на реалното използване на марката, за която е подадена повторно заявка за регистрация, и пренебрегнал многобройните други основателни причини, които жалбоподателят изтъкнал, за да обоснове стратегията си за подаване на заявка за регистрация на марка.

47 Второ, жалбоподателят упреква апелативния състав, че в точка 66 от обжалваното решение е приел, че всяко повторно подаване на заявка за регистрация на марка автоматично е равнозначно на недобросъвестно подаване на заявка за регистрация. Това обаче противоречало на принципите, изведени в решението от 13 декември 2012 г., pelicantravel.com/СХВП — Pelikan (Pelikan) (T-136/11, непубликувано, EU:T:2012:689) и в заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). Трето, той смята, че е погрешно указването в точка 79 от обжалваното решение, че жалбоподателят „е признал също, че предимството на [неговата] стратегия е, че не трябва да доказва реалното използване на [спорната] марка в рамките на производство по възражение“. Според жалбоподателя доказателствата установяват, че едно от предимствата, свързани с практиката му в областта на подаване на заявка за регистрация на марка, може да бъде административната ефективност, но не става въпрос за основната, нито дори за съществена причина.

48 EUIPO и встъпилата страна оспорват основателността на тази част.

49 За да се разгледа основателността на доводите, изложени в рамките на първата част на първото основание, на първо място, следва да се припомни кои са принципите, уреждащи правото на марките на Европейския съюз и правилото за доказване на използването на тези марки. В това отношение, първо, следва да се отбележи, както прави апелативният състав в точка 29 от обжалваното решение, че от съображение 2 от Регламент № 207/2009 (понастоящем съображение 3 от Регламент 2017/1001) по същество следва, че Регламент № 207/2009 има за цел да гарантира, че конкуренцията не се нарушава. От друга страна, е постановено, че правото относно марките представлява съществен елемент от системата на ненарушена конкуренция, която Договорът цели да установи и поддържа, и че правата и възможностите, които марката на Европейския съюз предоставя на своя притежател, трябва да се разглеждат в зависимост от тази цел (вж. в този смисъл решение от 6 май 2003 г., Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, т. 48 и цитираната съдебна практика).

50 Второ, както по същество подчертава апелативният състав в точки 31 и 32 от обжалваното решение, макар от член 9, параграф 1 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 9, параграф 1 от Регламент 2017/1001) да следва, че регистрацията на марка на Европейския съюз предоставя на своя притежател изключителни права, от съображение 10 от Регламент № 207/2009 (понастоящем съображение 24 от Регламент 2017/1001) следва, че не е оправдано да се защитават марки на Европейския съюз и, срещу тях, всяка марка, която е регистрирана преди тях, освен когато марките са реално използвани. Всъщност неизползваната марка на Европейския съюз може да застраши конкуренцията, като ограничи набора от знаци, които могат да бъдат регистрирани като марки от други лица, и лиши конкурентите от възможността да използват тази марка или сходна марка при пускането на вътрешния пазар на стоки или услуги, които са идентични или сходни с обхванатите от съответната марка. Поради това неизползването на марка на Европейския съюз може също така да ограничи свободното движение на стоки и свободата на предоставяне на услуги (вж. в този смисъл решение от 19 декември 2012 г., Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, т. 32).

51 Трето, що се отнася до реалното използване на марка на Европейския съюз, следва да се припомни, че според член 15, параграф 1 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 18, параграф 1 от Регламент 2017/1001), „[а]ко в срок от пет години, считано от регистрацията, марката на [Европейския съюз] не е била реално използвана от притежателя в [Съюза] за стоките или услугите, за които тя е била регистрирана, или ако такова използване е било

прекратено за непрекъснат срок от пет години, марката на [Европейския съюз] подлежи на санкциите, предвидени в настоящия регламент, освен ако има основателна причина за неизползването“.

52 От друга страна, според член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 58, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001) „[п]равата на притежателя на марката на [Европейския съюз] се прекратяват въз основа на искане, представено в [EUIPO] или въз основа на насрещен иск в производство за нарушение на правата върху марка[,] ако през непрекъснат период от пет години марката не е била реално използвана в [Съюза] за стоките или услугите, за които тя е била регистрирана и ако не съществуват основателни причини за неизползване“.

53 В това отношение член 51, параграф 2 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 58, параграф 2 от Регламент 2017/1001) предвижда, че „[к]огато основанията за отмяна съществуват само за една част от стоките или от услугите, за които е регистрирана марката на [Европейския съюз], правата на притежателят се прекратяват само за съответните стоки или услуги“.

54 Ratio legis на изискването, че дадена марка трябва да бъде предмет на реално използване, за да бъде защитена по силата на правото на Съюза, се състои във факта, че вписването на марка на Европейския съюз във водения от EUIPO регистър не може да се отъждествява на стратегическо и статично депозиране, предоставящо на пасивен притежател законен монопол с неограничена продължителност. Напротив, посоченият регистър би трябвало точно да отразява означенията, които предприятията действително използват на пазара, за да отличават своите стоки и услуги в икономическия живот (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2015 г., Deutsche Rockwool Mineralwoll/СХВП — Recticel (λ), T-215/13, непубликувано, EU:T:2015:518, т. 20 и цитираната съдебна практика).

55 Както подчертава апелативният състав в точка 35 от обжалваното решение, от принципите, уреждащи правото на марките на Европейския съюз, и от правилото за доказване на използването, изложени в точки 49—53 по-горе, следва, че ако на притежателя на дадена марка са предоставени изключителни права, тези изключителни права могат да бъдат защитени само ако при изтичането на гратисния период от пет години посоченият притежател е в състояние да докаже реалното използване на своята марка. Подобен режим уравновесява законните интереси на притежателя на марката, от една страна, и тези на неговите конкуренти, от друга страна.

56 На второ място, следва да се припомни, че от цитираната в точка 36 по-горе съдебна практика следва, че отсъствието на фактор, който Съдът или Общият съд са приели за релевантен, за да се установи недобросъвестността на падалия заявка за регистрация на марка в особения контекст на даден спор или на преюдициален въпрос, с който са сезирани, не е непременно пречка да бъде установена недобросъвестността на друг заявител на марка при различни обстоятелства. Всъщност, както бе припомнено в точка 37 по-горе, понятието за недобросъвестност по смисъла на член 52, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 не може да се сведе до ограничена категория от конкретни обстоятелства.

57 На трето място, макар повторните заявки за регистрация на дадена марка да не са забранени, това не променя факта, че такава заявка, подадена с цел да се избегнат последиците от неизползването на по-ранни марки, може да представлява релевантно

обстоятелство, въз основа на което да се установи недобросъвестността на автора на тази заявка (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2012 г., Pelikan, T-136/11, непубликувано, EU:C:2012:689, т. 27).

58 Накрая, на четвърто място, следва да се припомни кои са обстоятелствата, поради които апелативният състав е приел, че повторното подаване на заявка за регистрация по-ранните марки е показателно за недобросъвестността на жалбоподателя.

59 Първо, в точка 71 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, че жалбоподателят се е позовал на спорната марка, както и на по-ранните марки в рамките на две производства по възражение. В това отношение съставът констатира, че решенията, с които жалбоподателят е спечелил тези производства, се основават на спорната марка, като се има предвид, че за тази марка не е необходимо да се представя доказателство за реално използване.

60 Второ, в точка 72 от обжалваното решение апелативният състав посочва, че що се отнася до евентуалните причини, които обосноват заявката за ново регистриране на същата марка, пред органите на EUIPO жалбоподателят се е позовал на намаляването на административната тежест. По същество апелативният състав добавя, че според свидетелските показания на лице, работещо в неговото дружество, дадени в заседанието от 19 ноември 2018 г., жалбоподателят подава нови заявки поради редица причини, които могат да улеснят управлението му от административна гледна точка, но че тези заявки не представляват повтарящи се идентични искания, тъй като посочените заявки са по-широкообхватни и обосновани от валидни търговски причини. От друга страна, в точка 73 от обжалваното решение апелативният състав приема, че след като по-ранните марки не са били предмет на откази, интересът от такива заявки, свързан с намаляването на административната тежест, трудно може да се констатира поради увеличаване на работата и нарастване на инвестицията, свързани с натрупването на идентични марки.

61 Трето, в точка 75 от обжалваното решение апелативният състав по същество посочва, че от свидетелските показания, дадени в заседанието от 19 ноември 2018 г., следва, най-напред, че възможността за позоваване на регистрацията на дадена марка, без да е необходимо да се доказва нейното използване, представлява предимство за жалбоподателя и че става въпрос за аспект, познат на всички притежатели на марка, на следващо място, че не става въпрос единствено за мотивиране на подадените от жалбоподателя последователни заявки за марки и накрая, че ако дадено предприятие притежава различни по-ранни марки, разумно е това предприятие да се противопостави на марка, подадена впоследствие, въз основа на скорошна марка, чието използване не е трябвало да доказва, за да намали разходите, свързани с представянето на доказателства и присъствието на съдебни заседания, в смисъл че е по-ефикасно от административна гледна точка да не трябва да се представят тези доказателства.

62 Четвърто, в точка 77 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, че според свидетелските показания подаването от дружествата на заявки за регистрация, които вече са били предмет на съществуващи регистрации в Съюза, и включването в тези нови заявки на стоките или услугите, включени в по-ранните марки, е промишлена практика, приета към релевантния момент.

63 Пето, предвид обстоятелствата, посочени в точки 71—78 от обжалваното решение, в точка 79 от това решение апелативният състав приема, че жалбоподателят умишлено е подал повторна заявка за регистрация на марката „MONOPOLY“, за да може тя да включва също стоки и услуги, които вече са били включени в по-ранните марки. От друга страна, съставът констатира, че жалбоподателят е признал, че предимството на тази стратегия се състои в това, че не е трябвало да доказва реалното използване на спорната марка в производство по възражение, което е един от факторите, взети предвид от жалбоподателя при регистрацията на марка, и добавя, че не намира никаква друга търговска логика, която да обясни подобна стратегия на подаване на заявка за регистрация.

64 Шесто, в точка 80 от обжалваното решение апелативният състав приема, че твърдението на жалбоподателя, че става въпрос за нормална промишлена практика, ясно означава, че прибягването до тази стратегия е умишлено.

65 Като отчита всички тези обстоятелства, от една страна, в точка 81 от обжалваното решение апелативният състав прави извода, че намерението на жалбоподателя действително е било да се възползва от правилата на правото на марките на Европейския съюз, създавайки изкуствено положение, при което той не трябва да доказва реалното използване на по-ранните марки за стоките и услугите, включени в спорната марка. От друга страна, в точка 82 от обжалваното решение апелативният състав приема, че поведението на жалбоподателя трябва да се смята за резултат от намерение да се наруши и да се извади от равновесие установеният от законодателя на Съюза режим, произтичащ от това право.

66 Доводите на жалбоподателя трябва да се разгледат именно с оглед на обстоятелствата, припомнени в точки 49—65 по-горе.

67 На първо място, що се отнася до довода, че апелативният състав неправилно приел в точка 66 от обжалваното решение, че всяко повторно подаване на заявка за регистрация на марка на Европейския съюз се равнява автоматично на недобросъвестно подаване на заявка за регистрация, той трябва да се отхвърли, тъй като произтича от неправилен прочит на обжалваното решение. Всъщност налага се констатацията, че в точки 66—70 от обжалваното решение апелативният състав само е припомнил приложимата съдебна практика, за да прецени евентуалната недобросъвестност на притежателя на марка на Европейския съюз. Едва в точка 71 и сл. от обжалваното решение апелативният състав разглежда обстоятелствата в конкретния случай в светлината на съдебната практика и прави извода, че жалбоподателят е бил недобросъвестен при подаване на заявката за регистрация на спорната марка.

68 От друга страна, дори да се приеме, че доводът на жалбоподателя трябва да се разбира в смисъл, че апелативният състав е упрекнат, че в обжалваното решение е приел общо, че всяко повторно подаване на заявка за регистрация непременно е било извършено недобросъвестно, той също трябва да се отхвърли.

69 Всъщност логиката на апелативния състав, както е обобщена в точки 59—64 по-горе, недвусмислено показва, че не повторното подаване на заявка за регистрация на марка на Европейския съюз е показателно за това, че жалбоподателят е недобросъвестен, а фактът, че обстоятелствата по преписката доказват, че той умишлено е целял да заобиколи основно правило от правото на марките на Европейския съюз, а именно правилото за доказване на използването, за да се възползва — в ущърб на равновесието — от установения от законодателя на Съюза режим на марките на Европейския съюз.

70 В това отношение следва да се подчертае, че нито една разпоредба от правната уредба относно марките на Европейския съюз не забранява повторното подаване на заявка за регистрация на марка и че следователно такова подаване само по себе си не може да установи недобросъвестността на заявителя, без да е съпроводено от други относими обстоятелства, изтъкнати от подалия искането за обявяване на недействителността, или от EUIPO. Налага се обаче констатацията, че в случая от съображенията на апелативния състав ясно следва, че жалбоподателят е приел и дори е поддържал, че едно от предимствата, обосноваващи подаването на заявката за регистрация на спорната марка, се основава на факта, че не е необходимо да представя доказателства за реалното използване на тази марка. Подобно поведение обаче не може да се приеме за законосъобразно, а трябва да се смята за противоречащо на целите на Регламент № 207/2009, на принципите, уреждащи правото на марките на Европейския съюз, и на правилото за доказване на използването, както са припомнени в точки 49—55 по-горе.

71 Всъщност при конкретните обстоятелства в случая, направеното от жалбоподателя повторно подаване на заявка за регистрация се отнася по-специално до признанието му, че не е нужно да доказва използването на спорната марка, продължавайки в резултат на това гратисния период от пет години, предвиден в член 51, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009, за по-ранните марки.

72 Поради това се налага констатацията, че прилаганата от жалбоподателя стратегия за подаване на заявка за регистрация на марка, която цели да се заобиколи правилото за доказване на използването, не само не съответства на преследваните от Регламент № 207/2009 цели, но тя при всички положения напомня на фигурата „злоупотреба с право“, при която особеното е, че първо, въпреки формално спазване на условията, предвидени в правната уредба на Съюза, преследваната с тази уредба цел не е постигната и второ, съществува намерение да се получи предимство от въпросната правна уредба чрез изкуствено създаване на условията, необходими за неговото получаване (вж. в този смисъл решение от 21 юли 2005 г., Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, т. 39 и цитираната съдебна практика).

73 На второ място, що се отнася до довода на жалбоподателя, че апелативният състав неоснователно се е съсредоточил върху определен аспект, а именно административното предимство, състоящо се в това да не трябва да се доказва реалното използване на марката, за която е подадена повторна заявка за регистрация, и пренебрегнал многобройните други основателни причини, изтъкнати от жалбоподателя, за да обоснове стратегията си на подаване на заявки за регистрация на марка (вж. т. 46 по-горе), следва да се приеме, че с оглед на припомнените в точки 59—64 по-горе обстоятелства не може основателно да се поддържа, че апелативният състав се е съсредоточил единствено върху посочения аспект.

74 Всъщност, както подчертава EUIPO, въпреки доказателствата, от които се установява, че намерението на жалбоподателя е било по-специално да избегне необходимостта от представяне на доказателства за използването на спорната марка, апелативният състав е взел предвид и други обстоятелства. Така в точки 71 и 80 от обжалваното решение той е констатирал, че жалбоподателят действително се е възползвал от стратегията си за повторно подаване на заявки за регистрация в две производства по възражение, като е избегнал необходимостта да доказва използването на спорната марка.

75 От друга страна, противно на твърдяното от жалбоподателя, което не е подкрепено от доказателства в исковата молба, апелативният състав не е пренебрегнал многобройните други причини, изтъкнати от него, за да обоснове стратегията си на подаване на заявка за регистрация на марка. Както става ясно от точки 61—64 от обжалваното решение, апелативният състав е разгледал и приел за валидни обясненията на жалбоподателя, че по същество е имал за цел да защити марката „MONOPOLY“ за други стоки и услуги, за да следва развитието на технологията и разрастването на дейността си. По тази причина апелативният състав не е обявил спорната марка за недействителна за стоките и услугите, които не са включени в по-ранните марки. Както обаче правилно изтъква EUIPO, апелативният състав не е постановил, че тези обяснения могат да обосноват подаването на заявката за регистрация на спорната марка за стоки и услуги, които са идентични на включените в по-ранните марки. В това отношение той приема по-специално в точки 72—74 от обжалваното решение, че твърдяното намаляване на административната тежест в резултат на подаването на заявката за регистрация на спорната марка трудно може да се съвмести с допълнителните разходи и административната тежест, свързани с поддържането на по-ранните марки.

76 От това следва, че доводът на жалбоподателя, че апелативният състав не е направил цялостна преценка на всички релевантни обстоятелства в случая, тъй като се съсредоточил неоснователно само върху един-единствен аспект, трябва да се отхвърли.

77 Накрая, на трето място, трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, че по същество апелативният състав е указал неправилно в точка 79 от обжалваното решение, че жалбоподателят е признал, че единственото предимство от практиката му да подава заявка за регистрация на марка, е да не трябва да доказва реалното използване на марката в производство по възражение (вж. т. 47 по-горе). В това отношение е достатъчно да се констатира, че от точки 75, 76 и 79 от обжалваното решение ясно следва, че апелативният състав е подчертал, че става въпрос само за едно от предимствата или за един от мотивите в подкрепа на стратегията на жалбоподателя да подава заявка за регистрация на марка. Впрочем в точка 76 от обжалваното решение апелативният състав изрично посочва, че „фактът, че подаването на заявка за регистрация не е мотивирано единствено от предимството да не трябва да се представят доказателства за реалното използване на марката и че други причини играят роля в този смисъл, не означава сам по себе си, че такава стратегия е приемлива“.

78 С оглед на изложените по-горе съображения първата част на първото основание трябва да бъде отхвърлена.

– По втората част на първото основание — липса на каквато и да е вреда вследствие на дейността на жалбоподателя

79 В рамките на втората част на първото основание жалбоподателят поддържа, първо, че не е извлякъл никаква полза от поведението си, което има за цел да получи или притежава марка, за която няма право. Второ, той подчертава, че настолната игра „Monopoly“ е толкова известна, че би било несериозно да се твърди, че не е използвал марката „MONOPOLY“ за игри. Жалбоподателят твърди обаче, че ако бъде принуден да докаже използването на тази марка за настолни игри в производство за обявяване на недействителност, това води до възникването на значителни разходи. Трето, той твърди, че ако обжалваното решение бъде потвърдено, това би наводнило отдела по отмяна на EUIPO с дела, в които недобросъвестността ще бъде изтъкната при всяко повторно подаване на заявка за

регистрация на марка, обозначаваща идентични или сходни стоки или услуги. Накрая, четвърто, що се отнася до анализа на вредата, жалбоподателят изтъква, че в обжалваното решение не се съдържа констатация за наличието на действителна вреда, а само имплицитният извод, че теоретично вреда можела да произтече от потенциално удължаване на гратисния период от пет години. Според него обаче подобна теоретична вреда в никакъв случай не трябва да води до извода, че той е действал с намерение да извърши измама.

80 EUIPO и встъпилата страна оспорват основателността на тази част.

81 В самото начало следва да се отхвърлят първият и четвъртият довод на жалбоподателя, че по същество поведението му не му е предоставило никакво предимство и не е довело до никаква вреда (вж. т. 79 по-горе). Всъщност, както по същество поддържа встъпилата страна, налага се констатацията, че нито Регламент № 207/2009, нито съдебната практика дават основание да се приеме, че обстоятелството в случая, че е извлечена полза или е причинена вреда, е релевантно, за да се прецени бил ли е жалбоподателят недобросъвестен при подаване на заявката за регистрация на спорната марка.

82 Що се отнася до втория довод за използването на марката „MONOPOLY“ за игрите, апелативният състав правилно е приел в точка 81 от обжалваното решение, че въпросът дали жалбоподателят действително е могъл да докаже такова използване, е ирелевантен, тъй като трябва да се прецени по-специално намерението на подалия заявка за регистрация на марка. От друга страна и във всички положения, както припомня EUIPO, установеното използване на въпросната марка, на което се позовава жалбоподателят, се отнася само до настолните игри, а не до всички стоки и услуги, за които спорната марка е обявена за недействителна.

83 Накрая, доводът, че отделът по отмяна ще бъде наводнен от дела, в които се изтъква недобросъвестността, ако обжалваното решение бъде потвърдено, трябва да се отхвърли, доколкото е неотносим. Във всеки случай този довод не се подкрепя от нито едно конкретно доказателство и поради това представлява само спекулация.

84 Следователно втората част на първото основание трябва да се отхвърли.

– По третата част на първото основание — липса на конкретно разглеждане на всяка от по-ранните марки

85 В рамките на третата част на първото основание жалбоподателят твърди, първо, че подаването на заявка за регистрация на спорната марка по никакъв начин не отговаря на традиционната схема за повторно подаване на заявка за регистрация на марка няколко месеца преди изтичането на гратисния период от пет години. Според него апелативният състав следователно е допуснал грешка, като е пренебрегнал факта, че с оглед на датите на регистрация на по-ранните марки № 6 895 511 и № 8 950 776 спорната марка не е била заявена на дата, близка до датата на изтичане на гратисния период от пет години, от който се е ползвала всяка от тези по-ранни марки. Второ, жалбоподателят упреква апелативния състав, че е разгледал заявките за по-ранните марки, като че ли в действителност става въпрос за едно и също подаване на заявка за регистрация.

86 EUIPO и встъпилата страна оспорват основателността на тази част.

87 Що се отнася до първия довод на жалбоподателя, следва да се отбележи, че той основателно твърди, че подаването на заявката за регистрация на спорната марка не е направено на дата, близка до тези на изтичането на гратисните периоди на по-ранните марки № 6 895 511 и № 8 950 776. Всъщност, след като по-ранната марка № 6 895 511 е била регистрирана на 21 януари 2009 г., а по-ранната марка № 8 950 776 — на 2 август 2010 г., регистрацията на спорната марка удължава гратисния период за неизползването на първата от тези две по-ранни марки с две години и два месеца за включените в нея услуги от клас 41 и удължава този на втората от тези две по-ранни марки с близо осем месеца за включените в нея стоки от клас 16.

88 Противно на твърдяното от жалбоподателя обаче, този факт сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че той не е бил недобросъвестен към момента на подаване на заявката за регистрация на спорната марка.

89 В това отношение, както по същество подчертава EUIPO, независимо от това с колко е удължен гратисният период, от значение е намерението на заявителя към момента на подаване на заявката за регистрация на марка. Следва обаче да се припомни, че жалбоподателят е признал и дори е поддържал, че едно от предимствата, обосновали подаването на заявката за регистрация на спорната марка, е, че не трябва да представя доказателства за реалното използване на спорната марка. При това положение, макар удължаването на гратисните срокове на по-ранните марки да не е особено дълго, това не променя факта, че жалбоподателят е получил желаното предимство, състоящо се в това да не трябва да доказва използването на марката „MONOPOLY“ за допълнителен период от две години и два месеца за услугите, включени в по-ранната марка № 6 895 511 от клас 41, и от близо осем месеца за стоките, включени в по-ранната марка № 8 950 776 от клас 16.

90 Що се отнася до втория довод, че апелативният състав разгледал заявките за регистрация на по-ранните марки, все едно в действителност става въпрос за едно и също подаване на заявка за регистрация, той трябва да се отхвърли. Всъщност от точки 54—62 от обжалваното решение ясно следва, че апелативният състав е взел предвид както различните стоки и услуги, включени в по-ранните марки, така и различните дати на подаване на заявки за регистрация на въпросните марки.

91 От изложеното по-горе следва, че третата част на първото основание трябва да се отхвърли.

– По четвъртата част на първото основание — неотчитане на факта, че жалбоподателят възприел обичайна и широко приета практика

92 В рамките на четвъртата част на първото основание по същество жалбоподателят твърди, че апелативният състав не може да приеме, че той е действал недобросъвестно, като е подал повторно заявка за регистрация на по-ранните си марки, при положение че става въпрос за обичайна и очевидно приета промишлена практика. Жалбоподателят добавя, че не може да бъде упрекнат, че е бил недобросъвестен, при положение че е действал „в съответствие с мнението на местните адвокати за техните заявки за регистрация като цяло“. Освен това той твърди, че апелативният състав се е опитал да даде пример чрез него, за да покаже как възнамерява да измени правната уредба — нещо, което съставът допуснал в точка 87 от обжалваното решение, в която признал, че изготвя едностранно нова правна уредба. Накрая, жалбоподателят твърди, че ако обжалваното решение бъде потвърдено, на него самия и на голям брой други притежатели на марки на Европейския съюз ще бъдат отнети правата им на собственост от EUIPO.

93 EUIPO и встъпилата страна оспорват основателността на тази част.

94 Най-напред следва да се отбележи, че доводите, представени от жалбоподателя в рамките на тази част, изобщо не са подкрепени от доказателства. Всъщност той само твърди, че повторното подаване на заявка за регистрация на по-ранни марки е обичайна практика, без да представи каквито и да било доказателства в подкрепа на това твърдение. Във всички положения се налага констатацията, че нито Регламент № 207/2009, нито съдебната практика дават основание да се изключи евентуалната недобросъвестност на жалбоподателя, тъй като той следвал обичайна промишлена практика и действал в съответствие с мнението на адвокати. Както правилно отбелязва апелативният състав в точка 78 от обжалваното решение, самият факт, че други предприятия могат да прибягват до определена стратегия за подаване на заявка за регистрация на марка, не прави тази стратегия непременно законна и приемлива. От друга страна, както по същество подчертава EUIPO, преценката дали такава стратегия съответства или не на Регламент № 207/2009, следва да се направи именно в зависимост от обстоятелствата в конкретния случай. От изложеното по-горе обаче следва, че жалбоподателят умишлено е искал да заобиколи основно правило на правото на марките на Европейския съюз, а именно това за доказване на използването, за да извлече полза от това в ущърб на равновесието, постигнато с режима, установен по силата на това право от законодателя на Съюза. Следователно, макар нищо да не забранява притежателят на марка на Европейския съюз да може повторно да подаде заявка за регистрация на тази марка, намерението на жалбоподателя трябва да се приеме за противоречащо на целите на Регламент № 207/2009 (вж. т. 70 по-горе). Следователно при особените обстоятелства по случая, за да обори преценката, че е бил недобросъвестен, жалбоподателят не може надлежно да се позове — дори да се приеме, че са доказани — нито на факта, че е обичайно предприятията да възприемат същата стратегия на подаване на заявки за регистрация на марки, нито на факта, че е действал в съответствие с мнението на адвокати.

95 По-нататък, що се отнася до довода, че по същество апелативният състав е изменил правната уредба, което той признавал в точка 87 от обжалваното решение, същият може единствено да бъде отхвърлен. Всъщност, както правилно отбелязва встъпилата страна и противно на твърдяното от жалбоподателя, апелативният състав е приложил единствено действащата правна уредба, както и съществуващата съдебна практика, и по никакъв начин не е признал за „изменение на правната уредба“. Впрочем фактът, че в точка 87 от обжалваното решение апелативният състав се е позовал на съществуващата практика на апелативните състави, противоречи на недоказания довод на жалбоподателя.

96 Накрая, твърдението, че ако обжалваното решение бъде потвърдено, на жалбоподателя и на голям брой други притежатели на марки ще бъдат отнети правата им на собственост от EUIPO, не се подкрепя от нито едно конкретно доказателство и следователно представлява спекулация, която може единствено да бъде отхвърлена.

97 От изложеното по-горе следва, че четвъртата част на първото основание трябва да се отхвърли.

– По петата част на първото основание — допусната от апелативния състав грешка, доколкото той е обявил спорната марка за недействителна за т.нар. „свързани“ стоки, включени в тази марка, въпреки че тези стоки не са идентични на стоките, включени в по-ранните марки

98 В рамките на петата част на първото основание по същество жалбоподателят оспорва преценката на апелативния състав, че стоките, които са „автомати за развлекателни игри; апарати, управлявани с монета (игри); карти за игра“, включени в спорната марка, от една страна, и „игри, играчки“, включени в по-ранната марка № 238 352, от друга страна, са идентични.

99 Според него фактът, че е направен извод в смисъл, че тези стоки са идентични, разкрива неразбирането на различните засегнати пазари. По-конкретно, що се отнася до „апарати[те], управлявани с монета (игри)“, жалбоподателят подчертава, че те са предмет на изключително регламентирана дейност и са предназначени за възрастни, които са потребители, различни от тези, за които са предназначени играчките или настолните игри. Жалбоподателят добавя, че когато се играе на апарат, управляван с монета, се поставя въпросът дали този апарат трябва да се смята за игра, или за играчка. Ето защо система на подаване на заявка за регистрация като разглежданата в случая неизбежно повдига въпроси, тъй като стоките не принадлежат безспорно към един или друг клас.

100 EUIPO и встъпилата страна оспорват основателността на тази част.

101 В началото следва да се отбележи, че жалбоподателят не е изложил никакви конкретни доводи, за да се опита да докаже, че апелативният състав неправилно е приел, че включените в спорната марка „апарати за развлекателни игри“ и „карти за игра“ и включените в по-ранната марка № 238 352 „игри, играчки“ са идентични. Той излага неубедително само доводи относно „апарати[те], управлявани с монета (игри)“, които не били идентични на включените в по-ранната марка № 238 352 „игри“.

102 В случая следва да се припомни, че по същество в точка 60 от обжалваното решение апелативният състав е приел, че общите термини „игри“ и „играчки“, описващи някои стоки, обозначени с по-ранната марка № 238 352, включват „автомати за развлекателни игри; апарати, управлявани с монета (игри); карти за игра“. Така той приема, че „игри[те]“ и „играчки[те]“, включени в по-ранната марка № 238 352, и „автомати[те] за развлекателни игри; апарати[те], управлявани с монета (игри); карти[те] за игра“, посочени в спорната марка, са идентични.

103 Тази преценка на апелативния състав трябва да бъде потвърдена.

104 Всъщност, макар да е вярно, че класификацията на стоките и услугите се извършва изключително за административни цели, така че стоките и услугите не могат да се смятат за сходни само защото са от един и същи клас, и не могат да се считат за различни само защото са от различни класове, следва да се отбележи, че според постоянната съдебна практика стоките могат да се смятат за идентични, когато посочените в заявката за регистрация на марка стоки са включени в по-обща категория, посочена в по-ранната марка (вж. решение от 7 септември 2006 г. по дело Meric/СХВП — Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, т. 29 и цитираната съдебна практика).

105 В случая обаче, както поддържа EUIPO, включените в спорната марка стоки от клас 28, каквито са „автомати[те] за развлекателни игри; апарати[те], управлявани с монета; карти[те] за игра“, трябва да се смятат за включени в по-общата категория на „игри[те]“, също спадащи към клас 28, които са обхванати от по-ранната марка № 238 352. Очевидно е, че твърде общото понятие „игри“ обхваща много видове игри, сред които включените в спорната марка, посочени по-горе. Следователно апелативният състав не може основателно да бъде упрекнат за това, че е приел, че стоките „автомати за развлекателни игри; апарати, управлявани с монета (игри); карти за игра“, включени в спорната марка и попадащи в клас 28, и „игри[те]“, посочени в по-ранната марка № 238 352 и попадащи също в клас 28, са идентични.

106 Накрая, не са релевантни доводите на жалбоподателя, че „апарати[те], управлявани с монета (игри)“, са предмет на изключително регламентирана дейност и са насочени към възрастните, които са потребители, различни от тези, за които са предназначени играчките или настолните игри. Всъщност, както вече бе констатирано в точка 105 по-горе, категорията на „игри[те]“, включени в по-ранната марка № 238 352, е достатъчно широка, за да обхване „автомати[те] за развлекателни игри“, „апарати[те], управлявани с монета (игри)“, и „карти[те] за игра“, посочени в спорната марка, и следователно, за да може да се приеме, че посочените стоки, включени в тези две марки, са идентични.

107 От изложеното по-горе следва, че петата част на първото основание трябва да се отхвърли.

– По шестата част на първото основание — допусната от апелативния състав грешка, доколкото той приел, че поведението на жалбоподателя не е позволило печалба от административна ефективност

108 В рамките на шестата част на първото основание жалбоподателят оспорва преценката в точка 73 от обжалваното решение, че по същество е трудно да се види по какъв начин административната тежест върху него ще може да се намали чрез повторното подаване на заявка за регистрация на марка, която е идентична на по-ранните марки. Според него той е представил многобройни доказателства, по-специално свидетелските показания, от които се установява, че тази практика му позволила да бъде по-ефективен от административна гледна точка, докато преценката на апелативния състав в обратния смисъл не се основавала на никакви доказателства.

109 EUIPO и встъпилата страна оспорват основателността на тази част.

110 В случая следва да се подчертае, че съдържащата се в точка 73 от обжалваното решение преценка се основава на фактическата констатация, че жалбоподателят не се е отказал от нито една от по-ранните си марки, които понастоящем са включени в спорната марка. От друга страна, апелативният състав подчертава, както изтъква встъпилата страна, че „запазването на съществуващите идентични марки води до натрупване на марки […], което изисква допълнителна административна работа и нараснали инвестиции, например поради плащането на таксите и разноските за подаване на заявката, свързани със законните представители за всяка заявена и регистрирана марка, поради разходите за подновяване за всяка марка, поради разходите за административно проследяване в предприятието на притежателя и в адвокатската кантора, поради разходите за надзор и контрол върху различните марки, целящи да се гарантира липсата на идентични и/или подобни марки, както и поради разходите, свързани с производствата по възражение, инициирани в защита на всяка от тези различни марки“.

111 При тези условия жалбоподателят не може основателно да поддържа, че апелативният състав е направил преценката в точка 73 от обжалваното решение, без да разполага с каквото и да било доказателство, основавайки се единствено на собственото си убеждение.

112 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че е представил доказателства, удостоверяващи административната ефикасност, свързана с подаването на заявката за регистрация на спорната марка, трябва да се констатира, че той изобщо не е подкрепен от доказателства. Всъщност жалбоподателят само посочва, от една страна, че подаването на заявката за регистрация на спорната марка „е начинът, по който жалбоподателят управлява огромния си набор от марки“, и от друга страна, че използва компютризирана система за регистрация, така че въвеждането на допълнителна марка в тази система не било трудно от административна страна.

113 Накрая, що се отнася до довода, че в рамките на съответната преценка апелативният състав не е взел предвид значението на въпроса за приоритета на по-ранните марки, когато техният притежател вземе решение относно евентуалното им подновяване, той може само да се отхвърли, тъй като е ирелевантен за въпроса дали административната тежест върху жалбоподателя може да бъде намалена с повторното подаване на заявка за регистрация на марка, която е идентична на по-ранните марки.

114 От изложеното по-горе следва, че шестата част на първото основание трябва да се отхвърли, а следователно и цялото първо основание.

По второто основание — нарушение на правото на справедлив съдебен процес

115 В рамките на второто основание жалбоподателят упреква апелативния състав, първо, че е нарушил правото му на справедлив съдебен процес, тъй като основал преценката си на някои аспекти на спора, които не е предоставил на жалбоподателя в нарушение на правото на безпристрастно производство, второ, че се е произнесъл като първа инстанция, лишавайки го поради това от степен на обжалване, и трето, че е взел предвид други дела относно по-ранните марки, без да уведоми жалбоподателя за това.

116 EUIPO и встъпилата страна оспорват това основание по същество.

117 В началото следва да се припомни, що се отнася до изтъкнатото от жалбоподателя нарушение на правото на справедлив съдебен процес, че според съдебната практика прилагането на правото на справедлив съдебен „процес“ към производствата пред апелативните състави на EUIPO е изключено, тъй като тези производства нямат правораздавателен, а административен характер (вж. в този смисъл решения от 12 декември 2014 г. по дело Comptoir d’Épicure/СХВП — A-Rosa Akademie (da rosa), T-405/13, непубликувано, EU:T:2014:1072, т. 71 и от 3 май 2018 г., Raise Conseil/EUIPO — Raizers (RAISE), T-463/17, непубликувано, EU:T:2018:249, т. 22 и цитираната съдебна практика). От това следва, че второто основание на жалбоподателя за нарушение на правото на справедлив съдебен процес, трябва да се отхвърли като неоснователно.

118 Дори да се приеме, че второто основание трябва да се тълкува в смисъл, че жалбоподателят се позовава на нарушение на правото си да бъде изслушан по силата на член 75 от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 94, параграф 1 от Регламент 2017/1001), то също следва да се отхвърли.

119 В това отношение следва да се припомни, че според член 75 от Регламент № 207/2009 решенията на EUIPO се основават единствено на основанията или доказателствата, по които страните са имали възможност да вземат позиция. Тази разпоредба представлява специфично приложение на общия принцип за зачитане на правото на защита, закрепен впрочем в член 41, параграф 2, буква а) от Хартата на основните права на Европейския съюз, според който лицата, чиито интереси са засегнати от решенията на публичните органи, трябва да имат възможност да представят по надлежен начин своята гледна точка (вж. решение от 8 февруари 2013 г., Piotrowski/СХВП (MEDIGYM), T-33/12, непубликувано, EU:T:2013:71, т. 16 и цитираната съдебна практика).

120 Правото на изслушване, предвидено в член 75 от Регламент № 207/2009, обхваща всички фактически или правни обстоятелства, на които се основава актът за вземане на решение, а не окончателното становище, което администрацията възнамерява да приеме (вж. определение от 8 септември 2015 г., DTL Corporación/СХВП, C-62/15 P, непубликувано, EU:C:2015:568, т. 45 и цитираната съдебна практика).

121 Следва да се добави, че в случая, както изтъкват по същество EUIPO и встъпилата страна, от развитието на производството пред органите на EUIPO става ясно, че страните са имали възможност да обсъдят различните аспекти по настоящото дело. Така, на 12 ноември 2018 г. жалбоподателят представя свидетелските показания. На 19 ноември 2018 г. се провежда заседанието пред апелативния състав. На 21 януари 2019 г. встъпилата страна представя бележки по протокола и съдържанието на устната фаза на производството, с които иска да не се вземат предвид свидетелските показания, а жалбоподателят отговаря на тези бележки на 22 февруари 2019 г.

122 Налага се обаче констатацията, че жалбоподателят не е доказал, че е бил лишен от възможността да изрази становище по някои аспекти на спора, на които апелативният състав е основал окончателното си становище. Следователно, независимо от недостатъчно обоснования си характер, доводът на жалбоподателя, че не са му били поставени конкретни въпроси за някои аспекти на спора, не може да се приеме.

123 Накрая и във всеки случай от съдебната практика следва, че правото на защита бива нарушено от процесуално нарушение само доколкото последното е оказало конкретно въздействие върху възможността на засегнатите предприятия да се защитят. Така неспазването на действащите норми, които целят закрила на правото на защита, може да опорочи административната процедура само ако бъде доказано, че тя е можела да доведе до различен резултат, ако това неспазване не беше налице (вж. решение от 12 май 2009 г., Jurado Hermanos/СХВП (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, т. 32 и цитираната съдебна практика).

124 В случая обаче жалбоподателят не посочва нито един факт, нито представя какъвто и да било довод, който да доказва, че ако апелативният състав се бе консултирал с него по някои аспекти на спора, административното производство е можело да доведе до различен резултат. Той не предоставя никаква информация относно възможността да се защити, от която е щял да бъде лишен, нито относно обстоятелствата, които е щял да представи, или изтъкне, ако е имал възможността да изрази становище по въпросите, които според него е трябвало да му бъдат поставени.

125 С оглед на изложените по-горе съображения второто основание следва да се отхвърли, а следователно и жалбата в нейната цялост, без да е необходимо произнасяне по довода на встъпилата страна, с който се прави възражение за недопустимост на някои приложения, представени от жалбоподателя пред Общия съд.

По съдебните разноски

126 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на EUIPO и на встъпилата страна.

127 Освен това встъпилата страна иска жалбоподателят да бъде осъден, да ѝ възстанови разходите, които е направила във връзка с производството пред апелативния състав на EUIPO. В това отношение следва да се припомни, че по силата на член 190, параграф 2 от Процедурния правилник необходимите разходи, направени от страните за целите на производството пред апелативния състав, се считат за подлежащи на възстановяване съдебни разноски. Поради това искането на встъпилата страна жалбоподателят да бъде осъден да възстанови необходимите разходи, направени от нея във връзка с производството пред втори апелативен състав на EUIPO, трябва да бъде уважено.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Hasbro, Inc. да заплати съдебните разноски, включително разноските на Kreativni Događaji d.o.o., възникнали в производството пред втори апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO).

Marcoulli Frimodt Nielsen Schwarcz

Iliopoulos Norkus

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 април 2021 година.

Подписи